

The Sunday Times bestsellerszerző

CSAK MAGADRA SZÁMÍTHATSZ?

ÚJRA NYEREGBEN...

TRISHA ASHLEY

*fine
selection*

TRISHA ASHLEY

**CSAK
MAGADRA
SZÁMÍTHATSZ?**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Édesapámnak, Alfred Wilson Longnak, szeretettel.

Előszó

Nagy örömmel hallottam, hogy az Avon újra megjelenteti a *Min-den nő önmagáért* című könyvemet, mert be kell valljam, máig ez a kedvenc szerzeményem. Kétségtelenül nagy sikernek örvend az olvasók körében is, mivel nem is olyan régen megválasztották az elmúlt ötven év három legjobb romantikus regénye egyikének, ami óriási megtiszteltetés.

Mivel nem írtam újra, csupán gatyába ráztam pár félresikerült helyen, kifésültem a haját, és megbizonyosodtam róla, hogy van nála tiszta zsebkendő, így egyértelműen a saját korát (2002-ben jelent meg először a Piatkusnál) idézi. Gondoljanak bele, micsoda felüdülés lesz ellátogatni egy távoli yorkshire-i völgybe, ahol mérföldekre sehol semmi térerő, és csak zabolátlan, telefonos internetkapcsolatot találni. A Brontë család elég jól elboldogult ezek nélkül, remélem, ezzel Önök is így lesznek.

Jó olvasást!
Trisha Ashley

1. fejezet

Földönkívüli megszállás: 2001

HAJNALBAN KELTEM, hogy elkészítsem a Hizlaló Reggelit, mielőtt Mattet kiviszem a reptérre, ám rá kellett döbennem, hogy az űrlények az éjszaka folyamán elrabolták a férjemet, és egy érthetetlenül aljas teremtményt hagytak itt helyette.

Gondolom, rossz napja lehetett a klónozójának. Határozottan emlékszem, hogy egy szelíd, hosszú hajú, verseket szavaló, társadalmi felelősségtudattal rendelkező Jason King-hasonmáshoz mentem hozzá, de ami most velem szemben ült a reggelizőasztalnál, az egy indulatos, középkorú, pocakos, őszülő üzletember volt, tojássárgától maszatos Frank Zappa-bajusszal. Ám engem nem tudott megtéveszteni. A földönkívüli takony perdöntő bizonyíték volt.

Nem volt szép látvány, valahol mégis lenyűgözött.

A konyhai tükör elé léptem, megnézni, hogy *én* is változtam-e, de nem, még mindig úgy néztem ki, mint egy miniatűr Morticia Addams.

– Charlie – szólt a Matt-szerű lény türelmetlenül –, hallod, amit mondok? Válni akarok.

Határozottan hallottam. Mégis, mit gondolt, mi rántotta le a meg-
tévesztő hályogot a szememről? Csak hát, ideiglenesen megnémultam,
miközben majdnem egy negyed évszázad házasetetének a képei pe-
regtek le előttem Hogarth-szerű rajzokként: *Egy elhidegülés története*.

A belső mozi szakadozva véget ért.

– Igen – bólintottam végül.

Hallottam.

Sajnos a memóriám nem az a szelektív fajta, nem vidám napóra,
ami csak a boldog órákra emlékszik vissza, így az emlékképeimet sza-
badon szaggatták a veszteségek. Elvesztett anya, elvesztett szüzesség,
elvesztett gyerekek, elveszített férj, elveszve az űrben.

Charlie Rhymer, ez az életed.

Valamilyen okból kifolyólag Mattet megzavarta a reakcióm.

– Elhidegültünk egymástól, mióta elvállaltam ezeket a külföldi
megbízásokat, és arra jutottam, hogy így lesz a legjobb mindket-
tőnknek. Ami azt illeti, akár most rögtön elválhatunk, tekintve, hogy
már több mint két éve külön élünk.

– Hogy élnénk külön, amikor itt vagy? – kérdeztem, miközben
próbáltam felfogni, pontosan mit is jelent ez a kifejezés.

– De *igazából* nem vagyok itt, nem? – mutatott rá türelmetlenül.
– Szaúd-Arábiában vagyok.

– De a megbízások között hazajössz, viszonylag hosszú szabadsá-
gokra. És te mondtad, hogy jobb, ha *én* nem megyek veled.

– Utáltad volna. Még a házból sem szeretsz kilépni, nemhogy az
országból.

– De ez itt York. Itt nem igazán jó kint lenni. Otthon jól elvagyok.

– *Ez* az otthonod.

– Upvale-re gondoltam, és a Fekete kutya-lápra.

– Annak idején alig vártad, hogy ott hagyhasd értem.

– Annak a szerelem, egy nem tervezett terhesség és apám volt az oka.

– Charlie, nem arról van szó, hogy már ne kedvelnélek... – kezdte Matt komolyan.

– Ó, köszí! – jegyeztem meg. – Hálás köszönet, hogy megtúrtél magad mellett!

Erről nem vett tudomást. Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán meghallotta... mint általában a legtöbb dolgot, amit mondtam.

– Csak arról van szó, hogy semmi előnyöm nem származik ebből a házasságból – folytatta.

– Ez úgy hangzik, mintha valami bank lennék. Mégis, mire számítottál? Hogy többet kapsz vissza, mint amennyit befektettél?

– Legalább gyerekek nincsenek, hogy bonyolítsák a dolgokat – jegyezte meg, ami elég övön aluli ütés volt.

Kezdtem rosszul lenni ettől a beszélgetéstől.

– Sajnálom, hogy így alakult, Charlie, de így tényleg nem folytathatjuk. Felajánlottak egy hosszabb megbízást Japánban, és nem engedhetem meg magamnak, hogy továbbra is két háztartást tartsak fent.

– De a ház... a jelző? – bukdácsolt tovább az agyam most, hogy a sokk első hullámai összecsaptak a fejem felett. – Most mi lesz?

– A válást hamar elintézik, ha közös megegyezésre jutunk. Az ügyvédem elküldi a papírokat, amiket alá kell írnod. Utána fizetek neked tartásdíjat, úgyhogy semmi miatt nem kell aggódnod. Az ügyvéd majd felveszi veled a kapcsolatot, és mindent elmagyaráz.

– Igazán? Ezzel foglalkoztál ezen a héten? A válásunkat intézted? Miért nem beszéltél róla, ahelyett, hogy *fait accompli* közlöd velem az utolsó itthon töltött reggeleden? Végül is én semmit nem tettem, nem?

– Nem, te semmit nem tettél – értett egyet kurtán. – Talán épp erről van szó. Én haladtam előre, te viszont nem. Más nőknek van családjuk és karrierjük, meg hobbijuk. Talán most, hogy már negyvenéves vagy, ideje körbenézned a világban.

Házáséletünk huszonhárom éve alatt be voltam bábozódva, és most hirtelen felhasítják a gubómat, és közlik velem, hogy legyek pillangó?

Matt felállt az asztaltól.

– Majd hívlak Szaúd-Arábiából. Addig lesz időd ezt végiggondolni.

A kérdések máris buborékként pezsegtek felszínre, mint például: Mikor találkozott ezzel az ügyvéddel? Mióta tervezte ezt? Hogy érti azt, hogy tartásdíjat fizet neked? Egy másik nő áll emögött? Ki a fenének kellene ő?

– Siess! Hozd a kocsit, amíg én összeszedem a csomagjaimat – csattant az Űrlény a férjem elfogadható alakításában.

– Tessék?

– El kell érnem a gépet. Ideje indulnunk!

Tényleg ideje volt. Kimentem az üvegházba, és gondosan becsuktam magam mögött az ajtót. Bár egészen aprócska volt, a közepén, ahol a festőállványom és az asztalom állt, a trópusi növények teljesen eltakartak. Pálmák, bambuszok, banánfák és egy nagy cserépban fügefa... Sűrű lombok és meleg, enyhén párás levegő.

Matt párszor kiabálva megkocogtatta az üveget, mint valami tébolyodott molylepke, de én kikapcsoltam a hangját, felvettem egy ecsetet, és folytattam a kis, meztelen, guggoló alak megfestését a burjánzó erdő szívében. Úgy nézett ki, mint Steve, a jóképű fiatal keretész a parkban. Az erdő aljnövényzetében *egyértelműen* valami fenyegető rejtőzött.

Talán én. Gyakran támadtak róla buja gondolataim, amikor kiementem az üvegházba festegetni, csak hát a növények nem sok rejtekhelyet nyújtottak, ahova behúzhattam volna, még ha hajlandó lett is volna rá. Ez az élet egyik fintora: ahogy öregszel, egyre kevesebb pasit kívánsz meg, és azok is olyanok, akik kétszer már nem néznek meg téged. Amikor a legutóbbi születésnapom rám nyomta a negyvenes bélyeget, tudtam, hogy ennyi volt.

Még a házasságom előtt kellett volna kiélnem a vad vágyaimat, mert most már túl késő.

Néha eltöprengtem, hogy vajon a testem akkor is kilökte volna-e magából a magzatokat, ha nem Matt lett volna az apjuk. Most, hogy már tudom, ő valójában egy úrlény, feltételezem, hogy egyszerűen összeférhetetlenek a génjeink.

De már erre rájönni is túl késő.

Jóval később jól ismert, hangos puffanás és nyüsztítés térített magamhoz. Flossie, a spánielem megint megpróbált átjönni az üvegajtón. Ha előjött a rejtekhelyéről, az azt jelentette, hogy Matt végül elment egyedül.

Flossie-nak nem sok ész jutott, de *azt* felfogta, hogy Matt ki nem állhatja, és hogy biztonságosabb nem az útjába kerülnie. Persze néha megfélekedezett erről, főleg akkor, amikor erőt vett rajta a falánkság, mint előző reggel is, amikor Matt lábánál nyáladzott a reggelinél, aki belerúgott, amikor azt hitte, nem látom.

Utána felmentem a fürdőszobába, és az *összes* nagy ezüstgyűrűmet jó erősen lesúroltam a fogkefeje és egy kis poralapú csempetisztító segítségével. A gyűrűimnek határozottan jót tett a tisztítás, és arra számítottam, hogy ez Matt fogaival sem lesz másként.

Flossie most az étkezőben ült, az üvegház ajtajának túloldalán, és kissé kábának tűnt. Ez nem szokatlan nála. Vidáman csóválta a farkát, amikor észrevette, hogy közeledek.

Az asztalt a reggeli után maradt hulladék borította. Az Űrlény hagyott egy üzenetet a teáskanna alatt, miszerint taxit kellett hívnia, és ha lekési a csatlakozását, az az én hibám lesz.

Ott hagyta az ügyvéd nevét és címét is, aki majd mindent elmagyaráz nekem.

Azt kívántam, bár tényleg így tenne valaki.

Miért nem ismerem fel soha a jeleket, csak jó pár évvel azután, amikor valami már bekövetkezett? Sosem tudom, merre tartok, csak azt, hogy hol tartottam azelőtt.

Ahogy Joni Mitchell mondja, nem tudod, mi van, amíg el nem veszítetted. Én mindig csak azt tudom, mim volt valaminek az elején. Vagy azt, hogy mit *gondoltam*, mim volt az egésznek az elején? Vagy tényleg azom volt, amiről gondoltam, hogy volt, de időközben elcseréltem egy földönkívüliire? Vajon a velem való hosszú együttélés *változtatta* Mattet földönkívülivé?

Egy dologban igaza volt: megváltozott. Viszont én nem sokat változtam.

Ez nyilván az én hibám.

Számba vettem a legmélyebb érzéseimet, de rájöttem, hogy nincsenek ilyenjeim, olyan vagyok, mint egy kifújt tojás: csak héj és üresség.

Talán a tengert hallani lehetne, ha valaki a füléhez tenne, de ennyi.

2. fejezet

Padlás gondok

EGÉSZ ÉJJEL ÉBREN FEKÜDTEM, miközben az agyam egy kerékben futkosó hörcsögnek képzelte magát. Másnap reggel, amikor le-tántorogtam, Matt ügyvédjének a levelét találtam a postaládában.

Nem szégyentelenül gyors ez? A levél szerint, mivel Matt és én közös megegyezésre jutottunk (*valóban?*), és a házasságunkból nem születtek gyerekek, nem volt szükségem saját ügyvédre, csak írjam alá a pontozott vonalon, amikor majd kéri, és ne csináljak cirkuszt.

Az egyetlen jó dolog Matt hirtelen robbant bombájában az volt, hogy ráébresztett, *tényleg* úrlénnyé változott, ráadásul korosodó fajtává. Ki tudja, egyébként mennyi ideig tartott volna rájönnöm, hogy a sziklás, elhagyatott vidékeken át vezető lassú utat az ötven felé egy zsémbes öregemberrel készülök megtenni kéz a kézben? (És mivel nem egy nepáli hegylakó, biztosan eltévedtünk volna.)

Egy vagy két nappal később Matt telefonált, és a szokásos parancsolgató stílusában a lelkemre kötötte, hogy tegyem azt, amit mondott, ő pedig majd gondoskodik rólam anyagilag.

Ez elég újszerű lenne.

És határozottan fenyegetés rejlik mögötte...

Befejeztem a festményt, a felsejlő veszély miniatúrái a specialitásom.

Amikor a lápvidék végtelen terében éltem, megnyúlt, keskeny tájképeket festettem, amiken az apró alakok itt-ott felbukkanó ékszerként jelentek meg. Ám amint átkerültem a város klausztrófób környezetébe (még ha az olyan szép is, mint York), egyre kisebb képeket festettem, amiken a pöttöm alakok fenyegető dzsungelnövényzet alatt kuporognak.

Egész szépen vitték őket a Waugh Festménynek, egy helyi galériának köszönhetően. Vaddie Waugh, a tulajdonos szerint azért, mert olyan kicsik, hogy könnyen hordozhatóak. Vagy mert az emberek szeretik, ha valami kicsi, sötét és fenyegető dekoráció lóg a falukon?

Egy ideig senkinek sem meséltem a válásról, mert nem tűnt valóságosnak. És különben is, az ilyet elég csak a családnak elmondani. Mondjuk, őszintén szólva egyelőre nem telefonáltam haza sem, és nem vallottam be, hogy nemcsak anyaként, de feleségként is megbuktam.

Az ügyvéd *tényleg* mindent elmagyarázott, de szinte azonnal el is veszítettem a fonalat. Csupán annyit értettem meg, hogy anyagilag a béka segge alatt vagyunk, úgyhogy nincs értelme a ház felét vagy nagy tartásdíjat követelnem. A tartásdíj, amit Matt felajánlott, csupán nyomorúságos alamizsna volt, de a festményeimből származó bevétellel együtt, úgy gondoltam, elég lesz. Száműzött nő leszek, akinek azért fizet a volt férje, hogy távol maradjon tőle.

Tudtam, hogy a házat nem tudnám fenntartani, de az üvegházat sajnáltam. Haza kell mennem a paplakba, Upvale-be, de hová tegyem a dzsungeletem? Többé nem tudnék anélkül festeni.

Munkát kell találnom, és egy saját házat, amit ki tudok fizetni, mert bármennyire szívesen megyek is haza, hosszú távon nehéz lenne ott maradnom, miután ennyi éven át volt saját életterem. Megélni még csak-csak meg *tudnék* a festésből, de hitelt már nem tudnék fizetni belőle.

Körülnéztem a házban, és elképedtem, hogy Matt mennyi mindent eltávolított anélkül, hogy észrevettem volna. A berendezés és a felszerelések kilencvenkilenc százalékát nem is kívántam megtartani, mivel azokat nem én válogattam össze, sőt éppen annyira idegenek voltak számomra, mint most már Matt.

Mehetett minden egy aukciósházba, ami mindent befogad, de gondoltam, jobb, ha előbb megkérdezem az Űrlénytől, hogy meg akar-e belőlük tartani valamit.

Már ha telefonál még valaha. Felhagyott azzal, hogy minden második este rám csörögjön, és ellenőrizzen (bár ennyi év után tudnia kellett, hogy vagy itt vagyok, vagy fönt Upvale-ben), csupán egyetlen, figyelmeztető hívást kaptam tőle.

Néhány héttel a felfedezésem után, hogy Matt egy űrlény, a legkellemtlenebb vendégnek, Angie-nek nyitottam ajtót. Ő Matt legjobb barátjának és kollégájának, a visszataszító Tapizó Gregnek az elgyötört felesége.

– Angie! Mit keresel itt? Azt hittem, Greg szerződése még három hétig nem jár le.

Ha tudtam volna, hogy itthon van, nem nyitom ki az ajtót anélkül, hogy előtte az emeleti ablakból nem ellenőrzöm, ki az.

Egy köteg magazint és egy doboz csokoládét nyomott a kezembe.

– Ezeket neked hoztam – közölte olyan fojtott hangon, mint aki egy beteghez jött látogatóba.

Azután beslattyogott mellettem a házba, fullasztó parfüm és nikotin mérgező gázfelhőjét húzva maga után. Ha Angie-t egy víztározóba mártanák, az azonnal besárgulna, és több várost is megmérgezne.

Követtem a nappaliba, ahol levetette magát Matt egyik minimalista, fehér bőr- és nyírfa székébe. Úgy tűnt, meglepően kényelmesen ül, bár ő maga is csupa ín és bőr volt.

– Ott kellett hagynom Greget, és korábban hazajönni, mert a takarítók szerint furcsa hangok hallatszanak a padlásról. De különben is, miután Matt mesélt nekünk a válásról, *tudtam*, hogy szét fogsz esni! És mivel rajtunk kívül nincsenek barátaid, azt mondtam Gregnek: „Jobb, ha visszamegyek, és segítek szegény Charlie-nak.”

Angie soha nem volt a barátom. Annyira örültem a látogatásának, mint egy fogtályognak.

– Nem estem szét – biztosítottam, és így is volt, mert újabban semmi sem tűnt valóságosnak. Nem tudtam eldönteni, hogy vajon évekig éltem álmvilágban, és most ébredtem fel, vagy pont fordítva. Csipkerózsika a dzsungelében. – Sokkal inkább olyan, mintha belülről feszítene valami... mintha befelé zuhannék. Egy nap majd csak egy pukkanást lehet hallani, és már el is tűntem, mint egy buborék.

– Szegénykém! Tessék, tudtam, hogy az a legjobb, ha visszajövök. Nézd a jó oldalát, drágám: legalább *barátságosan* zajlik a válásotok, úgyhogy gyorsan túl lesztek rajta. És tartásdíjat fizet neked, bár gondolom, nem lesz szükséged sok pénzre, mert visszamész ahhoz a boldog családdhoz. Láttad tegnap este a hírekben a nővéredet, Anne-t? Egyfolytában lövedékek röpöködték a feje körül, de ő csak beszélt és beszélt.

– Emilynek, az idősebbik nővéremnek van olyan hatodik érzékfelesége, és biztosan tudja, hogy Anne legyőzhetetlen a golyókkal

szemben. És nem tudom, miért mondod, hogy a családom bolond. Matt alig várta, hogy feleségül vegyen, amikor rájött, ki az apám, még ha most minél előbb szabadulna is tőlem.

– Anne, Emily... a bátyádat pedig Branwellnek hívják, igaz? Mégis, mit akartak a szüleid, kitenyészteni a saját Brontë családjukat?

– Igen, nos, legalábbis apám. Úgy gondolta, ha újrateremti azt az ingergazdag környezetet, és mi *mégsem* leszünk irodalmi zsenik, vagy *Branwell* íróóriás, akkor az az ő elméletét támasztja alá. Tudod, mint a könyvében: *Branwell: A zseni forrása*.

Zavarodott arckifejezéséből ítélve nyilván nem tudta.

– A Charlie pedig a Charlotte becézése, természetesen. Amikor apánk elveszítette kezdeti lelkesedését a kísérlet iránt, mindannyiunkat elküldött a helyi iskolába. Em nem bánta, hogy csak Elcsezett Emilyként ismerik, én viszont nagyon untam a Skarlát Charlotte, a Szajha becenevet. Szerencsére a családom mindig is Charlie-nak hívott.

– Fura! – motyogta. – Gondolom, akkor *tényleg* visszamész oda.

– Kénytelen leszek, de nem térhetek csak úgy vissza, mintha az elmúlt huszonhárom év meg sem történt volna.

Bár amikor hazamegyek, mindig olyan érzés, mintha soha el sem mentem volna. Minden ugyanolyan: Em vezeti a háztartást, miközben a lápot járja, és a jövedelmező verseit írja az üdvözlőlapokra; Gloria és Walter Mundi végzi a házimunkát, elég rendszertelenül, és gondozza a kertet; apám a rossz hírű életrajzait írja, miközben a legújabb hódítását beköltözteti a nyári lakba; Bran és Anne pedig időnként hazalátogat.

És a lópavidék. A Fekete kutya-lápon soha semmi nem változik, kivéve az évszakokat. Ettől érzem ott annyira biztonságban magam, és annyira bizonytalanul itt, Yorkban.

– Szerezhetnél magadnak valami kis állást, nem? – javasolta Angie. – Még nem vagy annyira idős.

– Milyen munkát találhatnék? Különben is, talán elég pénzt fogok keresni a képeimmel, ha több kiállításom lesz.

– Egy londoni galéria, az kéne neked.

Megborzongtam.

– Én képtelen lennék Londonba menni! Tetőtől talpig vidéki lány vagyok, utálok a nagyvárosokat.

– Ne légy ilyen nyámnyila! – jegyezte meg Angie türelmetlenül.

– Most, hogy elmúltál negyven, itt az ideje, hogy felhagyj ezzel a fé-lénk, gyámoltalan, határozatlan hozzáállással.

Sötét pillantást vetettem rá. Talán visszahúzódó, makacs és csendes vagyok, de mindig is a saját utamat jártam, ahogy azt mostanra már megtanulhatta volna. Egy introvertált exhibicionista vagyok. Miért kéne szeretnem a tömeget? Egyszerűen nem vagyok az a csordaállat típus.

Angie-t bezzeg senki nem vádolhatja azzal, hogy gyámoltalan vagy fé-lénk lenne. Legalább tíz évvel idősebb nálam, de a haját fé-ktelen vörös-sbarnára festi, tarantellapók lábához hasonlatos szempil-lákat visel, az arca pedig az összes ismert kozmetikai fogás palettája. A teste karcsú, barna és feszes, eltekintve krepp-papír bő-rétől.

Flossie becsoszogott a konyhában lévő kosarától, és nagyokat tüssz-szentve az orrát ráncolta Angie felé, mielőtt bemászott az ölembe, és olyan kifejezéstelen tekintettel meredt a kéretlen vendégre, amilyen-re csak a Cavalier Queen Charlotte spánielek képesek. Szent meg-győződésem, hogy egy korai, félresikerült klónozási kísérlet eredmé-nyei.

– Szerencse, hogy nincsenek gyerekek, akiknek a felügyeletéről vi-tatkozni lehetne – nézett Angie Flossie-ra.

Megtanultam, hogy ne vegyem magamra, amikor az emberek ilyesmiket mondanak nekem. Mintha én nem akartam volna elkese-redetten gyerekeket.

– Nem, nincsenek, és Matt Flossie-t is utálta mindig, úgyhogy *rajta* sem fogunk összeveszni.

– Tehát minden rendben? Matt szerint a válás első szakasza pár hét alatt lezajlik, és hat hétre rá már véglegesítik is. Hát nem gyors az egész?

– De csak azért, mert nem ellenkezem semmiben, még saját ügyvédem sincs, és közvetítőhöz sem fordulhatunk, mert két különböző országban élünk.

– Matt szerint nincs is *szükséged* ügyvédre, mert a ház az ő nevében van, és az utolsó szögig jelzalog van rajta, ráadásul rengeteg az adósága, így nem marad semmi, amin osztozni lehetne. De biztos vagyok benne, hogy nagylelkű lesz a tartásdíjjal. Rendben leszel.

– Igen, bár úgy sejtem, hogy bármilyen enyhe nagylelkűség kerítette is most hatalmába, az idővel alábbhagy, mint az *Értelem és érzelemben*.

Angie kifejezéstelen tekintettel bámult rám.

– Tudod, Angie, amiben úgy volt, hogy az özvegy és a lányai a mostohaafúhoz költöztek, aki mindent megörökölt, azzal, hogy ő majd gondoskodik róluk, de ez a gondoskodás aztán egy sovány malacot érő alamizsnában merült ki.

Angie nem igazán szokott olvasni. Egy teljes percig bámult rám tátott szájjal.

– Sovány malac?

– Nem szó szerint, legalábbis Matt esetében. Hogy is küldhetne nekem malacot Szaúd-Arábiából? Vagy Japánból, ahová állítólag legközelebb megy. Elképesztő, mennyien akarnak megtanulni angolul.

– Hál’ istennek, Gregnek is felajánlottak egy japán megbízatást. Nekem tetszik. – Bizonytalanul körbenézett. – Mit fogsz kezdeni ezzel a sok mindennel? Nem viheted fel az egészet Upvale-be, nem igaz?

– Nem, de amúgy sem akarnám, a berendezés nagy részét sosem éreztem magaménak. A legtöbbet Matt választotta, a dolgok egy része pedig már itt volt, amikor összeházasodtunk. Kevés dolgot választottunk közösen. Hacsak Matt nem kér belőle valamit, eladom őket. Vannak cégek, akik eljönnek, mindent felpakolnak, és elviszik helyetted egy aukciósházba.

– Igen, de gondolom, nem kapnál értük sokat. Matt nem akarja őket eltenni?

– Úgy néz ki, nem. Valószínűleg régóta tervezgette ezt, jóval a legutóbbi szabadsága előtt, mert már el is vitte minden személyes holmiját egy raktárba anélkül, hogy észrevettem volna.

– Hát, nem vagy valami jó megfigyelő, ugye? Kicsit elvarázsolt vagy. Meg a növényeidbe temetkezel.

– Talán megtartok néhány dolgot, mert nem hiszem, hogy sokáig bírnam otthon. Azok után biztosan nem, hogy évekig a saját házámban éltem. És a növényeimet is tennem kell valahova.

– Szerintem Upvale nem hangzik valami izgalmasan. Matt azt mondta, az egész csupán egyetlen macskaköves utcából áll, mint egy Hovis reklámban, három utcalámpával, fél tucat házzal, a paplako-
tokkal és egy csomó, farmokra vezető földúttal.

– Ennél azért több ház van Upvale-ben, csak elszórtan. Az egyetlen macskaköves rész pedig körülbelül száz méter a kocsmá előtt.

– Nem is tudtam, hogy van kocsmá. Civilizáció!

– Igen, a Fekete Kutya, a helyi legenda után. Ott van Fekete kutya-láp is, amit ez a hatalmas, visszataszító, agyaras lény kísért, vérben forgó szemmel és nyáladzó...

Angie megorzongott.

– Elég lesz, köszi. A hülye zajokkal a padláson meg a démoni kutyával egy szemhunyasnyit sem aludnék magányomban.

– Ja, tényleg, a zajok a padláson. Lehet, hogy kísérteted van, Angie?

Lehetne, a sok kisállat kísértete, amik a kozmetikai kísérletek során veszítették életüket.

– Nem. Mókusaim.

– Mókusaid? Mókusok vannak a padlásodon? Milyen színűek? Olyan aranyos kis vöröses Bikkmakk Mókus-szerűek vagy nagy szürkék?

– Mit számít az? Mindkettő kártevő, és darabokra szedték a bútort, amit odafent tároltam! Mókusok! Felfalták a székek, az ingaóra és egy szép komód összes farészét. Még az a szerencse, hogy nem patkányok. Először azokra gondoltam, amikor szerdán hazaértem, és meghallottam azokat a furcsa kaparászó hangokat. Te is rájuk gondoltál volna, nem, Charlie?

– Tessék? – tértem vissza nagy nehezen a valóságba a saját problémáimból. – Szerintem én magam vagyok az őrült nő a padláson, vagy nemsokára az leszek. Talán fel kéne költöznöm a mókusaidhoz.

– Ki beszélt itt őrült nőről? – kérdezte Angie ingerülten. – Koncentrálj, Charlie! Azok a kis fapatkányok megették az összes gyönyörű bútort, amit anyám rám hagyott. Mármint, mit mondok majd a biztosítónak? Hogy „a mókusok megették a bútoraimat”?

– „A menyétek feltépték a húsomat”!¹ – kiáltottam fel, felkapva a fejemet. – Már el is feledkeztem erről a számról, pedig az idősebbik nővérem, Em sokat játszott régebben. Nem Frank Zappa és a The Mothers of Invention éneklie? Nem, inkább Jethro Tull. Ezek Em kedvencei, úgyhogy biztos az egyiküktől van.

---

¹ Utalás a *Weasels Ripped My Flesh* című The Mothers of Invention-számra.

Angie felsóhajtott.

– Nem menyétek, *mókusok* – felelte hűvös, éles hangon.

Micsoda főnövér vált volna belőle, ha nem áll össze Greggel és hagyja ott a nővér állását! Vagy börtönőr.

– Bocsi, csak eszembe jutott róla az a dal, és... de folytasd! A mókusok megették a bútoraidat?

– Igen. A szürkék.

– Hogy jutottak be? Kell ott lennie egy résznek.

– Igen, van egy kicsi, és pont megtalálták. De azért a biztosító szerintem fizetni fog végül.

– Hacsak a mókusok nem Isten akaratából vannak ott, Angie.

– Ne butáskodj! Már hogy jelentenék a mókusok Isten akaratát?

– Sosem lehet tudni. Amikor a kerítésünk beomlott, azt mondták, a vakondok ásták őket alá, és *az* isteni jel volt, tehát...

– *Ugye* most csak viccelsz? – kérdezte óvatosan.

Bátorítóan rámosolyogtam.

– Biztosan fizetnek. Milyen kár a bútorokért! Volt, ami kimondottan tetszett közülük, főleg az a dudorokkal teli, háromszög alakú szék. Mondjuk az alja nem olyan alakú, ugye? És azokkal a kiálló részekkel úgysem volt valami kényelmes, meg bár egy szoba sarkába épp befért volna, az emberek általában nem szeretnek a sarokba ülni, nem igaz? Így vehetsz helyette valami praktikusabb ülőalkalmatosságot, amikor megkapod a pénzt.

– Most csak elterelted a témát.

– Muszáj elterelnem, Angie, időpontom van a fodrászhoz. – Amit egyszerűen *ki nem állhatok*, de a hajtövevnél már látszott az eredeti hajszínem.

– Ez a halottfekete góttstílus a sötét sminkkel és a lilás rúzzsal már nagyon idejétmúlt – mért végig komolyan.

– Tudom, de Matt ragaszkodik hozzá, és...

Ekkor hirtelen rájöttem, hogy már nem számít, mit szeret vagy nem szeret Matt. Nincs itt, hogy kiakadjon, ha már nem festetem a hajam, és nem erős, sötét sminket és vámpírszerű, fekete ruhákat viselek...

Ezzel a külsővel amúgy is egyre kevésbé voltam *önmagam*, ahogy idősebb lettem. Mármost, tizenhét évesen még ez voltam én, amikor Matt-tel eljöttem otthonról, de nem hittem volna, hogy egész életemre megrekedek abban a korszakomban.

De most azt tehetek, amit akarok.

– Azt tehetem, amit akarok – közöltem Angie-vel is vidáman.

– Mindig is azt tetted – jegyezte meg keserűen. – Nem épp ez volt a probléma?

– Csak a nagyobb dolgokban, az olyanokban, amik számítanak, mint például a festés. A kis dolgokban Matt teljesen szabad utat kapott. Én pedig *észre sem vettem*, hogy problémáink vannak.

Már épp hozzá akartam tenni, hogy addig a reggelig, amikor Matt bejelentette, hogy válni akar, azt sem vettem észre, mennyire *öreg*, de még épp időben állítottam le magam: Angie-hez és Greghez hasonlóan, Matt jó tíz évvel idősebb nálam.

Greg egy rémes, vörös képű vén kéjenc, aki minden nőre megpróbálja rávetni magát, amint kettesben marad velük. Olyan, mint apa, csak az oroszlánszerű alkat előnyei nélkül, és apa szigorúan csak egy szeretőt tart egyszerre.

– Greg néhány héten belül hazajön, ha szükség van segítségre – ajánlotta fel Angie.

– Ó, nem, köszönöm, Angie – vágtam rá. – Biztos megleszek.

Tekintete a magazinokra siklott, amiket hozott, és lecsapott a legfelsőre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hát ez meg mit keres itt? A *Surprise!*-nak ezt a számát nem is akartam elhozni. Direkt megtartottam, mert vannak benne képek erről a lehenyerlő Mace Northról.

– Kiről?

Megmutatta a magazint, én pedig (noha elég meghatározó arcvonásokkal rendelkező) a felismerés legcsekélyebb jele nélkül mértem végig a férfit a fotón. Enyhén ferde, mélyen rejlő, sötét szeme mint ha vizslatva nézett volna vissza rám (valószínűleg talált bennem némi kivetnivalót).

– Biztos ismered! Híres színész, és olyan megnyerő hangja van, mint Jeremy Ironsnak.

– Tudod, nem igazán nézek tévét. De nekem kissé valószínűtlen párosításnak tűnik ezzel az arccal – jegyeztem meg. – Olyan... barbár.

– A tatár vére miatt.

– Ó? Azt hittem, a tatárt húsokhoz esszük – feleltem kissé ellen-szenvesen.

– Az a tartár, ez pedig egy hely Oroszországban. Vagy Mongóliában? A nagy sztyeppe, bozótvidék, vagy valami ilyesmi. A dédanyja tatár volt, onnan örökölte a mesés arccsontját meg ezt a gyere-az-ágyamba szemet... – A magazinra meredt, és felsóhajtott. – Mint a fiatal Bryan Ferry Rudolf Nureyevvel keresztezve.

– Rudolf Nureyev halott.

– Jó, de biztos láttál róla képeket.

– Igen, csak nekem a harisnyás férfiak nem igazán jönnek be. Sosem szerettem volna Marian lenni.

Egy perc múlva halványan elmosolyodott: napfelkelte a Yellowstone Canyon felett.

– Magadra hagylak a kis poénjaiddal – emelkedett fel, és a *Surprise!* példányát határozottan a hóna alá kapta. – Jobb, ha megyek, és